

Το τέλος της γενικευμένης ανομίας

ΟΛΟΙ έχουμε διαπιστώσει ότι στην Ελλάδα υπάρχει ένα εκτεταμένο καθεστώς ανομίας, σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας. Το καθεστώς αυτό καλύπτει από φαινόμενα «αθώα» και καθημερινά (όπως το παράνομο παρκάρισμα ή το κάπνισμα εκεί όπου δεν επιτρέπεται) έως φαινόμενα σε κορυφαίο επίπεδο (όπως η πολιτική διαφθορά ή η εκτεταμένη φοροδιαφυγή) ή και φαινόμενα ακραίας βίας με δήθεν «πολιτικό»/«ιδεολογικό» προκάλυμμα (όπως η δολοφονία των εργαζομένων στη Μαρίνη από αυτοαποκαλούμενους «διαδηλωτές» ή οι ρατσιστικές επιδρομές θανάτου).

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ μπορεί να είναι τόσο διαφορετικά μεταξύ τους, έχουν όμως μία κοινή αφετηρία: την αντίληψη ότι ο νόμος είναι κάτι που μπορούμε να εφαρμόζουμε περιστασιακά και ανάλογα με τις προσωπικές πεποιθήσεις μας. Το πιο δυσάρεστο είναι ότι αυτή η αντίληψη έχει επικρατήσει σε μεγάλο βαθμό, με αποτέλεσμα φαινόμενα ανομίας να δικαιολογούνται κάθε φορά από θορυβώδεις κοινωνικές μειοψηφίες. Το ευάριστο και ενθαρρυντικό, όμως, είναι ότι λίγο προτού αυτή η αντίληψη παγιωθεί πλήρως και μας οδηγήσει, ουσιαστικά, στο «νόμο της ζούγκλας», η αθόρυβη πλειονότητα έχει καταλάβει πλέον πόσο τραγική θα ήταν μια τέτοια εξέλιξη και η κυβερνητική ηγεσία που την εκφράζει δείχνει ότι προσπαθεί

να εφαρμόσει με σταθερά βήματα το νόμο, ξεκινώντας από την κορυφή.

Η ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ότι πρέπει να μπει τέλος στην ανομία δεν είναι θέμα κακώς εννοούμενου συντηρητισμού. Έχει τη βάση στην κοινή λογική και την αποδοχή ορισμένων απλών, στοιχειωδών αρχών: πρώτον, οι νόμοι είναι οι κοινοί κανόνες που ρυθμίζουν τη λειτουργία της κοινωνίας μας. Δεύτερον, ψηφίζονται από τη Βουλή και εκεί γίνεται ο διάλογος ανάμεσα στις διαφορετικές απόψεις. Τρίτον, η Δικαιοσύνη είναι η μόνη υπεύθυνη να κρίνει αν και πώς εφαρμόζονται οι νόμοι. Τέταρτον, εάν ένας νόμος ξεπεραστεί από την εποχή του ή διαπιστωθεί πως είναι προβληματικός, πάλι το Κοινοβούλιο θα αποφασίσει τη βελτίωση ή την αλλαγή του και πάλι η Δικαιοσύνη θα κρίνει την εφαρ-

«Η κατάσταση κινδυνεύει να φτάσει σε σημείο μη αναστρέψιμο, αφού οδηγούμαστε στη ραγδαία αύξηση πράξεων πολιτικής βίας, αρχικά από τα ακραία στοιχεία της Αριστεράς, αλλά πλέον και της άκρας Δεξιάς»

ΚΩΣΤΑΣ ΑΧ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
Στέλεχος ναυπηγικών επιχειρήσεων και μέλος Δ.Σ. του Ιδρύματος «Κωνσταντίνος Καραμανλής»

μογή του. Πέμπτον, υπεύθυνα για την τήρηση του νόμου είναι μόνο τα όργανα του δημοκρατικού κράτους -με τον απαραίτητο όρο ότι δεσμεύονται επίσης από τα όρια του νόμου και δεν μπορούν να αυθαιρετούν- και όχι ομάδες κομματικών συνδικαλιστών, «μπαχαλάκηδων» διανοητών ή τραμπούκων της Ακροδεξιάς. Και έκτον, όλα τα παραπάνω ισχύουν πάντα και για όλους, χωρίς εξαιρέσεις.

ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ, νόμος δεν είναι το υποκειμενικό δίκιο του καθενός. Οι νόμοι δεν αξιολογούνται ούτε στο πεζοδρόμιο ούτε στα κομματικά γραφεία. Αν συμφωνούμε σε όλα αυτά, έχουμε δημοκρατία και κράτος δικαίου. Αν όχι, τότε έχουμε χάος.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, όμως, ακόμα και σήμερα, μια μεγάλη μερίδα της Αριστεράς φαίνεται πως δεν συμφωνεί στην πράξη με αυτές τις προφανείς αλήθειες και προσφέρει κάλυψη σε κάθε μειοψηφία που δεν εφαρμόζει το

νόμο. Αυτή η νοοτροπία είναι βαθιά αντιδημοκρατική.

ΤΟ ΙΔΙΟΤΥΠΟ δικαίωμα να επιβάλλει το δικό της «δίκιο» έναντι της νομιμότητας, η Αριστερά το κατέκτησε στη μετά το 1981 εποχή, αφού πρώτα κυριάρχησε ιδεολογικά στην κοινωνία. Σταδιακά, η διάχυτη ανομία μετατράπηκε σε καθεστωτική ιδεολογία. Συχνά, η έννοια της δημοκρατίας ταυτίστηκε πρακτικά με τη μη εφαρμογή νόμων που η Αριστεράς κατά τη διακριτική της ευχέρεια, θεωρούσε άδικους ή «αντιδημοκρατικούς» και οι οποίοι έρχονταν σε αντίθεση με κατεστημένα συμφέροντα συγκεκριμένων ομάδων.

ΣΗΜΕΡΑ, όμως, είναι εθνική και κοινωνική ανάγκη ακόμα και αυτή η μερίδα της Αριστεράς να καταλάβει πως δημοκρατία χωρίς έννομη τάξη δεν γίνεται. Γιατί η κατάσταση κιν-

«Νόμος δεν είναι το υποκειμενικό δίκιο του καθενός. Οι νόμοι δεν αξιολογούνται ούτε στο πεζοδρόμιο ούτε στα κομματικά γραφεία.

Αν συμφωνούμε σε όλα αυτά, έχουμε δημοκρατία και κράτος δικαίου. Αν όχι, τότε έχουμε χάος»

δυνεύει να φτάσει σε σημείο μη αναστρέψιμο, αφού οδηγούμαστε στη ραγδαία αύξηση πράξεων πολιτικής βίας, αρχικά από τα ακραία στοιχεία της Αριστεράς αλλά πλέον και της άκρας Δεξιάς. Όταν το κράτος αδυνατεί να εντοπίσει αυτούς που ξυλοκοπούν εκπροσώπους του ελληνικού Κοινοβουλίου, μειοψηφικές ομάδες που εναντιώνονται σε παραγωγικές επενδύσεις καταλύουν κάθε έννοια κράτους δικαίου με δολοφονικές επιθέσεις κατά αστυνομικών, ενώ ομάδες ακροδεξιών οργανώνουν ξυλοδαρμούς εναντίον μεταναστών, τότε είναι σαφές πως τέτοια φαινόμενα απειλούν το κοινοβουλευτικό σύστημα και τη συντεταγμένη Πολιτεία, διαβρώνουν το κράτος δικαίου και τραυματίζουν την κοινωνία.

ΕΦΤΑΣΕ Η ΩΡΑ, λοιπόν, να μπει ένα τέλος στον άκρατο λαϊκισμό που δικαιολογεί τέτοιες ακραίες συμπεριφορές. Σήμερα, οι πολίτες ζητούν όλο και πιο επιτακτικά να μπει ένας φραγμός στην παρανομία και στην ηγεσία καίριων τομέων ευθύνης του κράτους βρίσκονται άνθρωποι που μπορούν να το κάνουν αυτό πράξη. Άνθρωποι που αντιλαμβάνονται πως η συστηματική επιβολή των νόμων ξεκινάει από την κορυφή και πως πάντοτε, σε ευνομούμενες πολιτείες, οι άρχοντες του τόπου πρέπει να αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση και όχι προς αποφυγή. Για να μη φτάσουμε στο τέλος της κοινωνίας, έχει έρθει η ώρα για το τέλος της ανομίας. ■